

¹Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:²Du Menschenkind, richte dein Angesicht wider Jerusalem und predige wider die Heiligtümer und weissage wider das Land Israel³und sprich zum Lande Israel: So spricht der HERR HERR: Siehe, ich will an dich; ich will mein Schwert aus der Scheide ziehen und will in dir ausrotten beide, Gerechte und Ungerechte.⁴Weil ich denn in dir Gerechte und Ungerechte ausrotte, so wird mein Schwert aus der Scheide fahren über alles Fleisch, von Mittag her bis gen Mitternacht.⁵Und soll alles Fleisch erfahren, daß ich, der HERR, mein Schwert habe aus der Scheide gezogen; und es soll nicht wieder eingesteckt werden.⁶Und du, Menschenkind, sollst seufzen, bis dir die Lenden weh tun, ja, bitterlich sollst du seufzen, daß sie es sehen.⁷Und wenn sie zu dir sagen werden: Warum seufzest du? sollst du sagen: Um des Geschreis willen, das da kommt, vor welchem alle Herzen verzagen, und alle Hände sinken, aller Mut fallen und alle Kniee so ungewiß stehen werden wie Wasser. Siehe, es kommt und wird geschehen, spricht der HERR HERR.⁸Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:⁹Du Menschenkind, weissage und sprich: So spricht der HERR: Sprich: Das Schwert, ja, das Schwert ist geschärft und gefegt.¹⁰Es ist geschärft, daß es schlachten soll; es ist gefegt, daß es blinken soll. O wie froh wollten wir sein, wenn er gleich alle Bäume zu Rutten machte über die bösen Kinder!¹¹Aber er hat ein Schwert zu fegen gegeben, daß man es fassen soll; es ist geschärft und gefegt, daß man's dem

¹وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ،² يَا ابْنِ آدَمَ، اجْعَلْ وَجْهَكَ تَحْوَ أُورُشَلِيمَ وَتَكَلِّمْ عَلَى الْمَقَادِسِ وَتَنْبَأْ عَلَى أَرْضِ إِسْرَائِيلَ،³ وَقُلْ لِّأَرْضِ إِسْرَائِيلَ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، هَتَدًا عَلَيْكَ، وَأَسْأَلُ سَيْفِي مِنْ غَمْدِهِ فَأَقْطَعُ مِنْكَ الصِّدِّيقَ وَالسُّرَّيْرَ⁴ مِنْ حَيْثُ أَنِّي أَقْطَعُ مِنْكَ الصِّدِّيقَ وَالسُّرَّيْرَ، فَلِذَلِكَ يَخْرُجُ سَيْفِي مِنْ غَمْدِهِ عَلَى كُلِّ بَشَرٍ مِنَ الْجَنُوبِ إِلَى الشَّمَالِ.⁵ فَيَعْلَمُ كُلُّ بَشَرٍ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ، سَلَلْتُ سَيْفِي مِنْ غَمْدِهِ. لَا يَرْجِعُ أَيْضًا.⁶ أَمَّا أَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ فَتَنْهَدُ بِانْكِسَارِ الْحَقَوْنِ، وَبِمِرَارَةِ تَنْهَدٍ أَمَامَ غُيُوبِهِمْ.⁷ وَيَكُونُ إِذَا سَأَلُوكَ، عَلَى مَا تَنْهَدُ. أَنْتَ تَقُولُ، عَلَى الْحَبْرِ، لِأَنَّهُ جَاءَ قَيْدُوبُ كُلِّ قَلْبٍ، وَتَرْتَجِي كُلَّ الْأَيْدِي وَيَنَاسُ كُلُّ رُوحٍ، وَكُلُّ الرُّكَبِ تَصِيرُ كَالْمَاءِ، هَا هِيَ آتِيَةٌ وَتَكُونُ، يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ.⁸ وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ،⁹ يَا ابْنَ آدَمَ، تَنْبَأْ وَقُلْ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، سَيْفٌ سَيْفٌ حُدِّدَ وَصُقِّلَ أَيْضًا.¹⁰ قَدْ حُدِّدَ لِيَذْبَحَ ذَبْحًا. قَدْ صُقِّلَ لِيَبْزُقَ. فَهَلْ تَنْهَجُ. عَصَا ابْنِي تَزْدَرِي بِكُلِّ عُودٍ.¹¹ وَقَدْ أَعْطَاهُ لِيُصْقِلَ لِيُمَسِّكَ بِالْكَفِّ. هَذَا السَّيْفُ قَدْ حُدِّدَ وَهُوَ مَصْفُوقٌ لِيُسَلَّمَ لِيَدِ الْقَائِلِ.¹² اضْرُخْ وَوَلُولُ يَا ابْنَ آدَمَ، لِأَنَّهُ يَكُونُ عَلَى سَعْيِي وَعَلَى كُلِّ رُؤَسَاءِ إِسْرَائِيلَ. أَهْوَالٌ يَسْتَبِ السَّيْفُ تَكُونُ عَلَى سَعْيِي. لِذَلِكَ أَصْفِقُ عَلَى فَحْذِكَ.¹³ لِأَنَّهُ امْتَحَانَ. وَمَاذَا إِنْ لَمْ تَكُنْ أَيْضًا الْعَصَا الْمُرْدَرِيَّةُ يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ.¹⁴ فَتَبَأْ أَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ وَأَصْفِقُ كَفًّا عَلَى كَفِّ، وَلِيُعِدَّ السَّيْفُ ثَالِثَةً. هُوَ سَيْفٌ أَلْقَلِي، سَيْفٌ أَلْقَلِي الْعَظِيمِ الْمُحِييُ بِهِمْ.¹⁵ لِيَذْوَانِ الْقَلْبُ وَتَكْثُرَ الْمَهَالِكُ، لِذَلِكَ جَعَلْتُ عَلَى كُلِّ الْأَبْوَابِ سَيْفًا مُتَقَلِّبًا. أَه. قَدْ جُعِلَ بَرَأْفًا. هُوَ مَصْفُوقٌ لِلذَّبْحِ.¹⁶ انْصَمَّ. يَمِّنْ. انْصَبْ. شَمَلْ خَيْطُهَا تَوَجَّهَ حَذُّكَ.¹⁷ وَأَنَا أَيْضًا أَصْفِقُ كَفِّي عَلَى كَفِّي وَأَسْكُنُ عَصِي. أَنَا الرَّبُّ تَكَلَّمْتُ.¹⁸ وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ،¹⁹ وَأَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ عَيْنٌ لِنَفْسِكَ طَرِيقَيْنِ لِمَجِيءِ سَيْفٍ مَلِكٍ بَابِلَ. مِنْ أَرْضٍ وَاحِدَةٍ تَخْرُجُ الْإِثْنَانِ. وَاصْطَنَعُ صُوءَةً عَلَى رَأْسِ طَرِيقِ الْقَدِيمَةِ.²⁰ عَيْنٌ طَرِيقًا لِيَأْتِيَ السَّيْفُ عَلَى رَبَّةِ بَنِي عَمُّونَ وَعَلَى يَهُودَا فِي أُورُشَلِيمَ الْمَنِيعَةِ.²¹ لِأَنَّ مَلِكَ بَابِلَ قَدْ وَقَفَ عَلَى أَمِّ الطَّرِيقِ، عَلَى رَأْسِ الطَّرِيقَيْنِ لِيَعْرِفَ عِرَاقَةً. صَقَلَ السَّهَامَ. سَأَلَ بِالتَّرَافِيمِ. تَطَرَّ إِلَى الْكَيْدِ.²² عَنْ يَمِينِهِ كَانَتْ الْعِرَاقَةُ عَلَى أُورُشَلِيمَ لَوْضِعِ الْمَجَانِيقِ، لِيَقْبَحَ الْقَمَ فِي الْقَتْلِ، وَلِيَرْفَعَ الصَّوْتُ بِالْهَتَافِ، لَوْضِعِ الْمَجَانِيقِ عَلَى الْأَبْوَابِ، لِإِقَامَةِ مِئْرَسَةٍ لِيَبَاءِ

Totschläger in die Hand gebe.¹² Schreie und heule, du Menschenkind; denn es geht über mein Volk und über alle Regenten in Israel, die dem Schwert samt meinem Volk verfallen sind. Darum schlage auf deine Lenden.¹³ Denn er hat sie oft gezüchtigt; was hat's geholfen? Es will der bösen Kinder Rute nicht helfen, spricht der HERR HERR.¹⁴ Und du, Menschenkind, weissage und schlage deine Hände zusammen. Denn das Schwert wird zweifach, ja dreifach kommen, ein Würgeschwert, ein Schwert großer Schlacht, das sie auch treffen wird in den Kammern, dahin sie fliehen.¹⁵ Ich will das Schwert lassen klingen, daß die Herzen verzagen und viele fallen sollen an allen ihren Toren. Ach, wie glänzt es und haut daher zur Schlacht!¹⁶ Haue drein, zur Rechten und Linken, was vor dir ist!¹⁷ Da will ich dann mit meinen Händen darob frohlocken und meinen Zorn gehen lassen. Ich, der HERR, habe es gesagt.¹⁸ Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:¹⁹ Du Menschenkind, mache zwei Wege, durch welche kommen soll das Schwert des Königs zu Babel; sie sollen aber alle beide aus einem Lande gehen.²⁰ Und stelle ein Zeichen vorn an den Weg zur Stadt, dahin es weisen soll; und mache den Weg, daß das Schwert komme gen Rabba der Kinder Ammon und nach Juda, zu der festen Stadt Jerusalem.²¹ Denn der König zu Babel wird sich an die Wegscheide stellen, vorn an den zwei Wegen, daß er sich wahrsagen lasse, mit den Pfeilen das Los werfe, seinen Abgott frage und schaue die Leber an.²² Und die Wahrsagung wird auf die rechte Seite gen

بُح. ²³ وَتَكُونُ لَهُمْ مِثْلَ عِزَاقَةٍ كَازِبَةٍ فِي عُيُونِهِمُ الْخَالِفِينَ لَهُمْ خَلْفًا. لَكِنَّهُ يَذْكُرُ الْإِثْمَ حَتَّى يُؤْخَذُوا. ²⁴ لِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، مِنْ أَجْلِ أَنَّكُمْ دَكَّرْتُمْ بِأَيْمِكُمْ عِنْدَ انْكِسَافِ مَعَاصِيكُمْ لِإِطْهَارِ خَطَايَاكُمْ فِي جَمِيعِ أَعْمَالِكُمْ، فَمِنْ تَذَكُّيرِكُمْ تُؤْخَذُونَ بِالْبَدَنِ. ²⁵ وَأَنْتَ أَيُّهَا النَّجِسُ السَّرِيرُ، رَئِيسُ إِسْرَائِيلَ الَّذِي قَدْ جَاءَ يَوْمُهُ فِي رَمَانَ إِثْمِ النَّهَائَةِ، ²⁶ هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، أَنْزِعِ الْعِمَامَةَ. أَرْقِعِ النَّجَاحَ. هَذِهِ لَا يَلُكَ. أَرْقِعِ الْوَضِيعَ، وَضِعِ الرَّفِيعَ. ²⁷ مُنْقَلِبًا مُنْقَلِبًا مُنْقَلِبًا أَجْعَلْهُ. هَذَا أَيْضًا لَا يَكُونُ حَتَّى يَأْتِيَ الَّذِي لَهُ الْحُكْمُ فَأَعْطِيَهُ إِثَابَهُ. ²⁸ وَأَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ قَسَبًا وَقُلْ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ فِي بَنِي عُمُونَ وَفِي تَغْيِيرِهِمْ، سَيْفٌ. سَيْفٌ مَسْلُوكٌ لِلذَّبْحِ. مَصْفُوكٌ لِلْعَايَةِ لِلتَّبْرِيقِ. ²⁹ إِذْ يَرَوْنَ لَكَ بَاطِلًا، إِذْ يَغْرِقُونَ لَكَ كَذِبًا لِيَجْعَلُوكَ عَلَى أَعْتَاكِ الْقَتْلَى الْأَشْرَارِ الَّذِينَ جَاءَ يَوْمُهُمْ فِي رَمَانَ إِثْمِ النَّهَائَةِ. ³⁰ قَهْلٌ أَعِيدُهُ إِلَى عِمْدِهِ. أَلَا فِي الْمَوْضِعِ الَّذِي خُلِفَتْ فِيهِ فِي مَوْلِدِكَ أَحَاكِمُكَ. ³¹ وَأَسْكُبُ عَلَيْكَ غَضَبِي، وَأَنْفُخُ عَلَيْكَ بِنَارِ غَيْطِي، وَأَسْلَمُكَ لِيَدِ رِجَالٍ مُتَحَرِّقِينَ مَاهِرِينَ لِلْإِهْلَاكِ. ³² تَكُونِينَ أَكْلَةً لِلنَّارِ. دَمُكَ يَكُونُ فِي وَسْطِ الْأَرْضِ. لَا تَذْكُرِينَ، لِأَنِّي أَنَا الرَّبُّ تَكَلَّمْتُ.

Jerusalem deuten, daß er solle Sturmböcke hinanführen lassen und Löcher machen und mit großem Geschrei sie überfalle und morde, und daß er Böcke führen soll wider die Tore und da Wall aufschütte und Bollwerk baue.²³ Aber es wird sie solches Wahrsagen falsch dünken, er schwöre, wie teuer er will. Er aber wird denken an die Missetat, daß er sie gewinne.²⁴ Darum spricht der HERR HERR also: Darum daß euer gedacht wird um eure Missetat und euer Ungehorsam offenbart ist, daß man eure Sünden sieht in allem eurem Tun, ja, darum daß euer gedacht wird, werdet ihr mit Gewalt gefangen werden.²⁵ Und du, Fürst in Israel, der du verdammt und verurteilt bist, dessen Tag daherkommen wird, wenn die Missetat zum Ende gekommen ist,²⁶ so spricht der HERR HERR: Tue weg den Hut und hebe ab die Krone! Denn es wird weder Hut noch die Krone bleiben; sondern der sich erhöht hat, der soll erniedrigt werden, und der sich erniedrigt, soll erhöht werden.²⁷ Ich will die Krone zunichte, zunichte, zunichte machen, bis der komme, der sie haben soll; dem will ich sie geben.²⁸ Und du, Menschenkind, weissage und sprich: So spricht der HERR HERR von den Kindern Ammon und von ihrem Schmähem; und sprich: Das Schwert, das Schwert ist gezückt, daß es schlachten soll; es ist gefegt, daß es würgen soll und soll blinken,²⁹ darum daß du falsche Gesichte dir sagen läßt und Lügen weissagen, damit du auch hingegeben wirst unter die erschlagenen Gottlosen, welchen ihr Tag kam, da die Missetat zum Ende gekommen war.³⁰ Und ob's schon wieder in die

Scheide gesteckt würde, so will ich dich doch richten an dem Ort, da du geschaffen, und in dem Lande, da du geboren bist,³¹ und will meinen Zorn über dich schütten; ich will das Feuer meines Grimmes über dich aufblasen und will dich Leuten, die brennen und verderben können, überantworten.³² Du mußt dem Feuer zur Speise werden, und dein Blut muß im Lande vergossen werden, und man wird dein nicht mehr gedenken; denn ich, der HERR, habe es geredet.